

op de ruimte binnen de grachte. De familie Kwint-Hänisch ten Cate, “ ’n Heer”, was d'r met 'n kōrfke “Welevelds kruudenbitter” en leut de kleane gleaskes rond goan. 'n Koppelke leu van 't Weelveeld wazzen optrommeld en heulen d'r noabervisite in 't klean. Vuurman Wim Kiewik bleus 't gebuuren lös. De Boornse bloazers hadden d'r ok naa wil an. Ter Keurs smet nog ees wier 'n paar dikke kluppelen echt Welevelds eeken in 'n veurkoorf, en zo gung 't 'n uur laank plezearig verdan, dat deer 't.

As vanzölf wōdden doar 'n besloet geboren: “Dit mö-w van noe of ieder joar doon, hier op de grond van Huize Weleveld”. Noe wee-j d'r van hoo of traditie en historisch besef in leawen bliewt. **Leu, ok kommen!** 'n Dearden kerstdag, 27 december, mooier kan 't nich.

Johan Kwast.

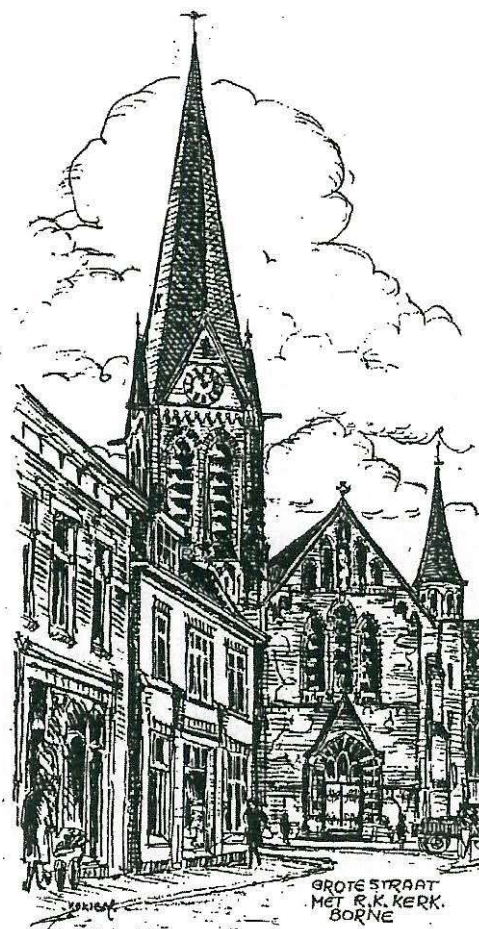

BORNE IN DE JAREN TWINTIG 5

Over de R. K. Kerk aan de Stationsstraat wordt in de “V. V.”-gids het volgende meegedeeld:

De Tweede toren van BORNE rijst boven de R. K. Kerk. Dit gebouw, waarvoor in 1888 door pastoor Warnink de eerste steen werd gelegd, is een bezoek ten volle waard. Aan den bouw van deze kruiskerk met zijn sierlijken dakruiter, is veel zorg besteed. Het gebouw, opgetrokken in grijsroden baksteen, verlevendigd door donkerroode profielsteen en spaarzaam aangebrachte zandsteendetails, is uiterlijk rustig van tint en vormt, mede door zijn geschikte ligging, aan een splitsing van hoofdweges (Grootte straat, Almelosche straat en Stationsstraat) een sieraad van het dorp.

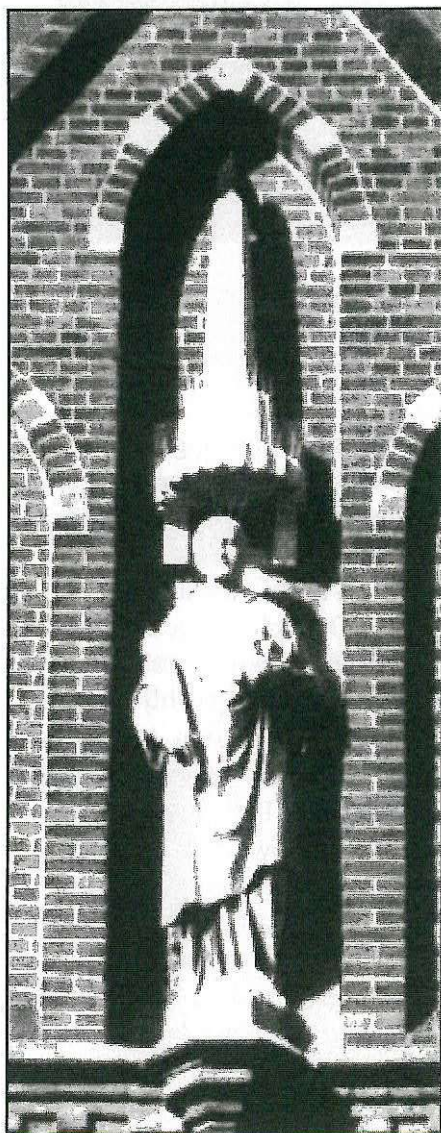
Over de totstandkoming van deze kerk, op deze plaats, is intertijd heel wat te doen geweest. Nadat duidelijk was geworden dat de oude Waterstaatskerk aan de Koppelsbrink te klein en te oud was geworden moest er een nieuwe kerk komen. Men kocht daarvoor een stuk grond, ongeveer op de plaats waar nu de parkeerplaats van “De Bijenkorf” is. Omdat

toestemming voor nieuwbouw uitbleef en de parochie geld nodig had, werd het stuk grond weer verkocht. Later, toen de bouw van een nieuwe kerk zeer urgent werd en er wel toestemming was voor nieuwbouw, kon men het stuk grond niet opnieuw verwerven. Veel kommer is er geweest door de keuze van de nieuwe plaats, "zo ver" vanaf het gebied waar de oude kerk stond.

In de gids staat verder:

Een beeld, voorstellende den kerkpatroon St. Stephanus, is in den voorgevel, boven den hoofdingang, aangebracht. Het interieur bevestigt geheel den indruk, die de buitenbouw geeft. Het bijzonder lage middenschip, zonder eigen vensters, ontvangt zijn licht door de ramen in zijbeuken en transept. De gebrandschilderde glazen, ten deele door gegoede Katholieke families geschonken, dempen het licht en geven aan het interieur een gevoel van wijding en intieme bekoring. Altaar, communiebank en preekstoel zijn fraai uitgevoerd en evenals de lichtkronen in den stijl der kerk gehouden. Het gebouw bevat 1000 zitplaatsen; bouwmeester was Nic. Molenaar, terwijl het door den schilder Waterkamp werd gepolychromeerd. Op 5 December 1888 is het in gebruik genomen na consecratie door Mgr. Snickers.

Zoals met zoveel kerken werd, na het Vaticaans concilie, het interieur aangepast en werden de beschilderingen en diverse attributen groten-deels uit de kerk verwijderd. Dit had een ernstige verschraling van het aanzien van het binnenste der kerk tot gevolg. In de jaren 1987-1988 werd de kerk grootscheeps gerestaureerd. Ook de kleuren kwamen terug in de kerk. De beelden werden in de loop der jaren weer stuk voor stuk gepolychromeerd. Het 100-jarig bestaan van het kerkgebouw werd in 1988 op grootse wijze gevierd.

We gaan in een volgende aflevering met de Stationsstraat verder.

Chroniqueur.

Het fraaie beeld van St. Stephanus in de voorgevel van de kerk.